

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939719888/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ny Bekjendtskaber, som Helene skizzerede med en Genremalers Færdighed, begyndte han selv at blive livlig og meddelsom. Da Minona efter en temmelig lang Fraværelse kom ind igjen, opklaredes hendes Ansigt af et lykkeligt Smil ved at see den gode Forstaaelse der herskede imellem dem, men det alvorlige, gjennemtrængende Blik, Viggo fæstede paa hende, berøvede hende strax Fatningen. Hun faldt i Tanker der var af en saa alvorlig Natur at Forvirringen tabte sig i hendes Sind, fordi Følelsen blev sat i Bevægelse.

Helene, der læste denne Bevægelse i sin Yndlings Ansigt, tænkte: »Nu maa *hun* tale!» og lod i denne Hensigt de Unge blive alene. Viggos mørke Stemning havde imidlertid faaet Overhaand! han var overvundet i eet Punct – og havde stiltiende erkjendt sin Uret – saameget mindre kunde han oversee de mange Puncter, hvori de Andre havde Uret. Men fremfor alt tænkte han paa Brevet, idet han forjæves i dette barnlige og uskyldige Ansigt søgte Spor af den hovmodige Selvtillid i de skrevne Ord. Det var ogsaa Brevet, der laaet Minona paa Hjerte, da hun saae op til sin Broder, og sagde: »Er du vred paa mig Viggo?» – Han svarede i en Tone der ikke var fri for Bitterhed: »Hvis jeg anmassede mig Ret til at blive vred over den bestemte Maade hvorpaa du har afvist mig, havde du ikke saa stor Uret i din Opfattelse af min Bevæggrund til at opsøge dig! Jeg er ikke kommet for at tage en Eiendom i Besiddelse eller for at gjøre en Rettighed gjældende – men for at opfylde min Pligt. Naar Slægtskabet ikke er forenet med Kjærlighed giver det ingen Rettigheder, men det paalægger ligefaldt Forpligtelser.«

»Har jeg Uret mod *dig*? – Kan man kalde det urigtigt at tage Feil af et Menneskes Character og Følelser, som man slet ikke kjender. Som Barn hadede du dem, jeg elskede – og skjænt du var min Broder betragtede jeg dig som en Fjende. Du indgjød mig paa een-gang Frygt og Uvillie, fordi jeg vidste at du tænkte ondt om Helene, og tidt krænkede hende. Jeg blev glad da du forlod os – det undrede mig ikke, at du forlod din ædle, høihjertede Fader for at følge *den* Kvinde, der havde været lav nok til at modtage det største Offer en Mand kan bringe – og som til Tak havde gjort hans eget Hjerte til et Helvede for ham – jeg havde jo altid seet dig paa hendes Partie! Jeg dømt dine Følelser efter mine egne – jeg, der var opvoxet i Glæde og Kjærlighed! Det var Uret, men hvad Begreb